

den heldigvis er i vore Dage. Denne Censor, som nu tillader sig — vel inspireret fra højere Steder — at forbyde et saadant Skuespil, fordi det handler om en længst afdød sindssvag Konges Elskerinde, han har for ikke mange Aar siden — da var han ikke alene Overretssagfører, men ogsaa Oversætter — oversat et tysk Stykke, der handlede om Forholdene ved et moderne tysk Hof, altsaa en venskabelig sindet Nabomagts Hof, og det paa en saadan Maade, at det udmærket egnede sig til at spilles paa Arbejdernes Teater, hvortil han indleverede det. Hvis nu Overretssagfører og Oversætter Levin vilde indlevere det samme Stykke i dette Øjeblik, vilde Censor være nødt til at forbyde det!

Den samme Censor, som udøver dette Smagsdommerhverv paa en saadan Maade, som jeg her har skildret, har som privat Bigeschäft, som Biforretning, det at være Variété-Administrator. Der udøver han ogsaa Censur, men det forekommer mig, at der bliver en underlig Modsigelse mellem den Maade, hvorpaa Variétécensuren udøves, og den Maade, hvorpaa Teatercensuren udøves. De blottede Ben og de nøgne Barme have forholdsvis stor Frihed paa vore Variétéer, men de nøgne Kendsgerninger forbydes glat væk vore Teatre. Der bliver en Modsigelse der, som jeg ikke tror, at hverken Justitsministeriet eller det nuværende System er tjent med. Overhovedet skulde man, naar ogsaa det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) i Gaar lovryste Justitsministerens Administration paa dette Omraade og opfordrede ham til at gaa stadig videre og gøre det i Sædelighedens og Moralens Navn, være lidt bange for fra den Side at tage disse store, smukke Ord i Munden. I den nuværende Stat, der endnu den Dag i Dag oprettholder Prostitutionen, og som tjener over 1½ Mill. Kr. paa en af de styggeste Liden-skaber, nemlig Spilleliden-skaben, der vistnok daglig overtræder hvert eneste af de 10 Mosebud, denne Stat og dens Administratorer skulde være lidt forsigtige med i for høj Grad at paa-beraabe sig Moralens og Sædeligheden. Jeg kan kun heri se et Skalkeskjul for at komme Ordets og Aandens Frihed til Livs. Jeg nævnte før Shakespeare. Jeg kunde gaa tilbage til det gamle Grækenland: man lod der Ordet og Scenen vederfares fuld Ret, om det saa var Sokrates, maatte han finde sig i at blive karikeret, hvad den nuværende Justitsminister ikke kan finde sig i. Aristofanes fremstillede i en af sine Komedier Sokrates paa Scenen,

og Sokrates, der tilfældigvis befandt sig i Teatret, tog det paa den Maade, at han rejste sig op og spurgte Tilskuerne, om de fandt, at Karikaturen lignede. I den Situation vilde den højtærede Justitsminister maaske vanskeligt kunne komme, det kunde være, at Karikaturen lignede ham for meget, og at han derfor vilde være mindre tilbøjelig end Sokrates til at finde sig deri. Der er et latinsk Ord som siger: „quod licet Jovi, non licet bovi“. Det kunde maaske en Smule frit oversættes saaledes: Hvad Tordenguden finder sig i, taaler ikke enhver Stud, og det er jo ogsaa rigtigt. Denne smaalige og smaatskaarne Frygt for Kritik breder sig desværre alt for meget, vistnok ogsaa i Følelsen af, at Ministeriet i stadig højere Grad føler sin stigende Svaghed. Som Herren er, saa følge ham ogsaa hans Tjenere. Denne Aand fra oven breder sig ogsaa nedefter. Forleden Dag skete der det, at der blev holdt et Møde af „socialistisk Ungdomsforening“ paa Christianshavns Vold. En af Talerne var Formanden, Mikkil Christensen hedder han, en ung ærlig Jyde, af hvis brune Øjne der lyser den allerstørste Ærlighed, og som sikkert ikke har haft den mindste onde Tanke i sig, men en Mand, der naturligvis ikke vejer hvert af sine Ord paa den allerfineste Guldvægt. Denne Mand kom ved dette Møde til at sige nogle Ord om Kongedømmet — ikke om Personen. Øjeblikkelig farer en Politibetjent hen og anholder ham for Majestætsfornærmelse. Jeg erindrer ikke, at det er sket tidligere, ikke engang under Højre, hvor der ellers var saa mange Majestætsfornærmelsesprocesser — desværre. Jeg erindrer ikke, at en Politibetjent ud af sin egen Myndighed paa staaende Fod har anholdt en Taler ved et offentligt Møde, fordi han kommer til at sige noget, der efter hans og mange Vidners Forklaring slet ikke var en Majestætsfornærmelse; men selv om det havde været det, kunde man i alt Fald være gaaet den ordinære Vej, at anlægge Sag mod ham. Men anholde en Mand paa staaende Fod, berøve ham hans personlige Frihed, uden at der er nogen som helst Grund til at tro, at han vil unddrage sig Retsforfølgningen, er noget, der ikke klæder et Ministerium, der skulde være et Venstreministerium, et frisindet Ministerium. — I det, man har kaldt den gejstlige Politietat, i Præsteskabet, breder sig ogsaa Smaaligheden og Selvraadighedens Aand. Maa jeg i denne Sammenhæng nævne, hvad en Præst kan tillade sig; det vedrører Rigsdagen. Vi kunne jo endnu i 1905 ikke begynde Rigs-